

Enyedi Judit

Matematika, fizika, informatika
szakos tanár

Kisiskolásként kérdezték először tőlem: „Mi leszel, ha nagy leszel?” Kilenc éves voltam, és fogalmam sem volt, hogy mit kellene válaszolnom. Az összes korombelinek volt nagy álma, mint például úrhajós, pilóta, énekesnő, tengerész. Nem tudtam eldönteni, hogy mi az, amit igazán kedvelek a homok süti készítésén kívül. Eltelt néhány év, és azon kaptam magam, hogy van, amit szeretek csinálni. Kollégistaként, szilenciumon többször készítettem el mások leckéjét, dolgozatokra együtt készültünk, magyaráz-

tam, igyekeztem megértetni a matematikát. A tanárok többször megköszönték, ha segítettem egyes osztálytársamnak megérteni a számolást, és ez a jegyeiken is látszott.

Hogy milyen szakos tanár legyek az nem volt kérdés. A humántárgyakhoz nem sok affinitásom volt, viszont szerettem a matematikát, fizikát. Tanárrá válásomban nagy szerepe volt azoknak a tanáregyéniségeknek, akikkel diákként, illetve később már tanárként találkoztam. Ezekről az emberektől más-más dolgokat tanultam, de talán a legfontosabb az volt, hogy mindegyikük gondolkodó lényként kezelte tanítványait, akiknek lehet önálló véleményük, önálló akaratuk.

Sokat gondolkodom azon, mi az oka annak, hogy most ennyi év után is örömmel lépek be reggelente az iskola kapuján, mint egy nagyon jó hobbira gondolva. Talán az egyik oka a változatosság. Egy iskolában minden nap más. Nem csak azért, mert más óráim vannak, a gyerekek, a helyzetek is változnak. Nem lehetek unott, mert azt a gyerekek azonnal észreveszik.

Sok nehézsége is van persze ennek. Talán az a legnehezebb, hogy rengeteg felé kell figyelni. Féltő, hogy valamit elfelejtek, ami pedig az adott gyerek vagy csoport szempontjából fontos lehet. Egyre idősödve az embernek az önbizalmával együtt az önismerete is gyarapszik. Ráébred, hogy egy határon túl nem érdemes infantilizálódni, hisz ő sem tud mindent, nem csalhatatlan. Rájön, hogy rajta is vannak vadhajtások, amit persze igyekszik lenyesegetni, csak sajnos mindig nőnek újak is.

Ma inkább pedagógusnak, mint szaktanárnak tartom magam. Legfontosabb, hogy segítsek a környezetemben lévő gyerekeknek abban, hogy kihozzák magukból a maximumot. Hogy segítsek nekik valamelyest eligazodni a világban, hogy érdeklődő, színes emberekké váljanak. És persze szeressenek iskolába járni, hiszen ez egy mérföldkő az ember életében. A gyerek problémája ott és akkor neki a legfontosabb. Lényeges, hogy a gyerek érezze azt, hogy fontos nekem. Hogy mindig van rá időm, hogy mindig kíváncsi vagyok rá, hogy mindig segíteni szeretnék. Ez persze az ideális állapot, de ennek ellenére az ember sokszor fáradt, és ott vannak a saját problémái is. De, ha a gyerek másodszor - harmadszor is ezt tapasztalja, többet nem fogad bizalmába.

Szükséges, hogy az ember tudatosan élje át iskolai mindennapjait. Ne csak regisztráljon, hanem analizáljon is. Ne csak észrevegyem, hogy egy gyerek milyen, miben jó, mik a problémái, hanem tudatosan végiggondolja azt is, hogy mi a teendő. Nekünk, mint pedagógusoknak mit kell tennünk azért, hogy megerősítsük az értékeket, és segítsünk változni ott, ahol arra szükség van.

Nélkülözhetetlennek tartom a szülőkkel való együttműködést. Ők is résztvevői az iskolai életnek, azt gondolom, hogy a szülő ismeri a legjobban a saját gyermekét. Mindig furcsán érzem magam a fogadóórákon, amikor azt látom, hogy a szülő tőlem akarja megtudni, milyen az ő gyereke. De az is igaz, hogy én más szituációkban látom a gyereket, mint a szülei.

És a jövő... Nincsenek különös terveim. Egyszerűen csak szeretnék tanítani. Nem szeretnék elfásulni, szakmailag elkopni, követni szeretném az új dolgokat, olvasni, nem feladni, jó közösséget kialakítani, jellemes embereket nevelni; a tehetségeket gondozni; őszinte légkört, a bizalom légkörét kialakítani; a saját munkámban, a tanulókhöz való viszonyomban a szeretetet és az empátiát érvényesíteni, jó tanár-diák kapcsolatot kialakítani; nem belesimulni a színtelenek világába. Olyan diákokat tervezek szárnyra bocsátani, akik tisztességes, gondolkodó, alkotó emberek lesznek, rendelkeznek egy leendő értelmiségi ambícióval, adottságokkal és szeretve gondolnak vissza ráink.